

ความตกลงระหว่างรัฐบาลแห่งราชอาณาจักรไทยกับ
รัฐบาลแห่งสาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม
เพื่อการเว้นการเก็บภาษีซ้อนและการป้องกันการเลี่ยงการ
รัษฎากร
ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีเก็บจากเงินได้

รัฐบาลแห่งราชอาณาจักรไทยและรัฐบาลแห่งสาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม

มีความปรารถนาที่จะทำความตกลงเพื่อการเว้นการเก็บภาษีซ้อนและการป้องกันการ เลี่ยงรัฐภักดิ์ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับภาษีเก็บจากเงินได้

ได้ตกลงกันดังต่อไปนี้

ข้อ ๑

ขอบข่ายด้านบุคคล

ความตกลงนี้ให้ใช้บังคับแก่บุคคลผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งหรือทั้งสองรัฐ

ข้อ ๒

ภาษีที่อยู่ในขอบข่าย

๑. ความตกลงนี้ให้ใช้บังคับแก่ภาษีจากเงินได้ที่บังคับจัดเก็บในนามของรัฐผู้ทำ สัญญารัฐหนึ่งหรือของส่วนราชการหรือองค์การบริหารส่วนท้องถิ่นของรัฐนั้นโดย ไม่คำนึงถึงวิธีการเรียกเก็บ

๒. ภาษีที่พึงวางที่บังคับจัดเก็บจากเงินได้ทั้งสิ้น หรือจากองค์ประกอบทั้งหลายของเงินได้ รวมทั้งภาษีที่จัดเก็บจากผลได้จากการจำหน่ายอสังหาริมทรัพย์หรือสังหาริมทรัพย์ ภาษีที่เก็บจากยอดเงินค่าจ้างหรือเงินเดือนซึ่งวิสาหกิจเป็นผู้จ่าย ตลอดจนภาษีที่เก็บจากการเพิ่มค่าของทุน

๓. ภาษีที่มีอยู่ในปัจจุบันซึ่งความตกลงที่จะใช้บังคับ ได้แก่

(ก) กรณีในประเทศไทย

(๑) ภาษีเงินได้

(๒) ภาษีเงินได้ปิโตรเลียม

(ต่อไปในที่นี้จะเรียกว่า "ภาษีไทย")

(ข) กรณีในสาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม

(๑) ภาษีเงินได้บุคคลธรรมดา

(๒) ภาษีเงินได้นิติบุคคล

(๓) ภาษีเก็บจากการจำหน่ายเงินกำไร

(๔) ภาษีเงินได้นิติบุคคลเก็บจากผู้รับเหมาต่างประเทศ และ

(๕) ภาษีปิโตรเลียมเก็บจากผู้รับช่วงสัญญาต่างประเทศ

(ต่อไปในที่นี้จะเรียกว่า "ภาษีเวียดนาม")

๔. ความตกลงนี้ให้ใช้บังคับแก่ภาษีใดๆ ที่มีลักษณะเหมือนกันหรือคล้ายคลึงกันในสาระสำคัญซึ่งบังคับจัดเก็บเพิ่มเติมหรือแทนที่ภาษีที่มีอยู่ในปัจจุบันภายหลังจากวันที่ได้ลงนามในความตกลง นี้ เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐจะแจ้งแก่กันเพื่อให้ทราบ ถึงการเปลี่ยนแปลงที่สำคัญซึ่งได้มีขึ้นในกฎหมายภาษีอากรของแต่ละรัฐ

ข้อ ๓ บทนิยามทั่วไป

๑. เพื่อความมุ่งประสงค์ของความตกลงนี้ เว้นแต่บริบทจะกำหนดเป็นอย่างอื่น

(ก) คำว่า "ประเทศไทย" หมายถึงราชอาณาจักรไทย และรวมถึงพื้นที่ใดๆ ซึ่งติดกับน่านน้ำอาณาเขตของราชอาณาจักรไทย ซึ่งตกอยู่ภายใต้สิทธิของราชอาณาจักรไทยตามกฎหมายไทยและกฎหมายระหว่างประเทศ

(ข) คำว่า "เวียดนาม" หมายถึงสาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม เมื่อใช้ในความหมายทางภูมิศาสตร์ ให้ความหมายถึงอาณาเขตทั้งปวงของชาติ รวมถึงทะเลอาณาเขต และพื้นที่ใดๆ ภายใต้อาณาเขต ซึ่งตามกฎหมายเวียดนามและตามกฎหมายระหว่างประเทศกำหนดให้เวียดนามมีอธิปไตย สำหรับการสำรวจ และการใช้ทรัพยากรแห่งพื้นดินท้องทะเลและดินใต้ผิวดินและแหล่งทรัพยากรใน พื้นน้ำที่ติดต่อกันนั้น

(ค) คำว่า "รัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง" และ "รัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง" หมายถึง ประเทศไทยหรือเวียดนามแล้วแต่บริบทจะกำหนด

(ง) คำว่า "บุคคล" รวมถึงบุคคลธรรมดา บริษัท คณะบุคคลใดๆ ตลอดจนหน่วยใดๆ ซึ่งถือเป็นหน่วยภาษีภายใต้กฎหมาย ภาษีที่ใช้บังคับอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐใดรัฐหนึ่ง

(จ) คำว่า "บริษัท" หมายถึงนิติบุคคลใดๆ หรือหน่วยใดๆ ซึ่งถือว่าเป็นนิติบุคคลเพื่อความมุ่งประสงค์ในทางภาษี

(ฉ) คำว่า "วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง" และ "วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง" หมายถึง วิสาหกิจที่ดำเนินการโดยผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง และวิสาหกิจที่ดำเนินการโดยผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งตาม ลำดับ

(ช) คำว่า "คนชาติ" หมายถึง

(๑) บุคคลธรรมดาใดๆ ซึ่งมีสัญชาติของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง

(๒) นิติบุคคล ห้างหุ้นส่วน สมาคม และหน่วยอื่นใดที่ได้รับสถานภาพเช่นว่านั้นตามกฎหมายที่ใช้บังคับอยู่ในรัฐ ผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง

(ซ) คำว่า "การจราจรระหว่างประเทศ" หมายถึง การขนส่งใดๆ ทางเรือหรือทางอากาศยานซึ่งดำเนินการโดยวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง ยกเว้นกรณีการเดินทางหรือเดินทางอากาศยานระหว่างสถานที่ต่างๆ ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งเท่านั้น และ

(ฅ) คำว่า "เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจ" ในกรณีของประเทศไทย หมายถึง รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังหรือผู้แทนที่ได้รับมอบหมาย และในกรณีของเวียดนาม หมายถึง รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังหรือผู้แทนที่ได้รับมอบหมาย

๒. ในการใช้บังคับความตกลงนี้โดยรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง คำใดๆ ที่มีได้นิยามไว้ในความตกลงนี้ให้มีความหมายซึ่งคำนั้นมีอยู่ตามกฎหมายของ รัฐนั้นเกี่ยวกับภาษีซึ่งความตกลงนี้ใช้บังคับ เว้นแต่บริบทจะกำหนดเป็นอย่างอื่น

ข้อ ๔ ผู้มีถิ่นที่อยู่

๑. เพื่อความมุ่งประสงค์แห่งความตกลงนี้ คำว่า "ผู้มีถิ่นที่อยู่ของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง" หมายถึงบุคคลใดๆ ผู้ซึ่งตามกฎหมายของรัฐนั้นมีหน้าที่ต้องเสียภาษีในรัฐนั้นโดยเหตุผลแห่งการ มีภูมิลำเนา ถิ่นที่อยู่ สถานจดทะเบียน บริษัท สถานจัดการหรือโดยเกณฑ์อื่นใดที่มีลักษณะคล้ายคลึงกัน แต่คำนี้มีให้รวมถึงบุคคลใดผู้ซึ่งมีหน้าที่ต้องเสียภาษีในรัฐนั้นด้วยเหตุ เฉพาะการมีเงินได้จากแหล่งในรัฐนั้นแต่เพียงอย่างเดียว

๒. ในกรณีที่เกิดโดยเหตุผลแห่งบทบัญญัติของวรรค ๑ บุคคลธรรมดาผู้หนึ่ง เป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ของรัฐผู้ทำสัญญา ทั้งสองรัฐ ให้กำหนดสถานภาพของบุคคลดังกล่าวต่อไปนี้

(ก) ให้ถือว่าบุคคลธรรมดานั้นเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ของรัฐซึ่งบุคคลนั้นมีที่อยู่ ถาวรในรัฐนั้น ถ้าบุคคลนั้นมีที่อยู่ถาวร ในทั้งสองรัฐให้ถือว่าเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ของรัฐ ซึ่งบุคคลนั้นมีความสัมพันธ์ทางส่วนตัวและทางเศรษฐกิจใกล้ชิดกว่า (ศูนย์กลางของผลประโยชน์อันสำคัญ)

(ข) ถ้าไม่อาจกำหนดรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งบุคคลนั้นมีศูนย์กลางของผลประโยชน์อันสำคัญ ได้ หรือถ้าบุคคลธรรมดานั้นไม่มีที่อยู่ถาวรในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งรัฐใด ให้ถือว่าบุคคลธรรมดานั้น เป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐที่บุคคลนั้นมีที่อยู่ เป็นปกติวิสัย

(ค) ถ้าบุคคลธรรมดานั้นมีที่อยู่เป็นปกติวิสัยในทั้งสองรัฐหรือไม่มีที่อยู่เป็น ปกติวิสัยในทั้งสองรัฐ ให้ถือว่าเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ของรัฐที่บุคคลนั้นเป็นคนชาติ

(ง) ถ้าบุคคลธรรมดานั้นเป็นคนชาติของทั้งสองรัฐหรือมิได้เป็นคนชาติของทั้งสอง รัฐ ให้เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐแก้ไขปัญหาโดยความตกลง ร่วมกัน

๓. ในกรณีตามเหตุผลแห่งบทบัญญัติตามวรรค ๑ บุคคลนอกเหนือจากบุคคลธรรมดาซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ของรัฐผู้ทำ สัญญาทั้งสอง ให้ถือว่าบุคคลดังกล่าวเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐที่จดทะเบียนก่อตั้งขึ้น

ข้อ ๕

สถานประกอบการถาวร

๑. เพื่อความมุ่งประสงค์ของความตกลงนี้ คำว่า "สถานประกอบการถาวร" หมายถึง สถานธุรกิจประจำซึ่งวิสาหกิจใช้ประกอบธุรกิจทั้งหมดหรือแต่บางส่วน

๒. คำว่า "สถานประกอบการถาวร" โดยเฉพาะรวมถึง

(ก) สถานจัดการ

(ข) สาขา

(ค) สำนักงาน

(ง) โรงงาน

(ฉ) โรงช่าง

(ช) เหมืองแร่ บ่อน้ำมันหรือบ่อก๊าซ บ่อ หรือสถานที่อื่นใดที่ใช้ในการขุดทรัพยากรธรรมชาติ

(ซ) ที่ตั้งอาคาร โครงการก่อสร้าง โครงการติดตั้งหรือโครงการประกอบ หรือกิจกรรมตรวจสอบควบคุมเกี่ยวกับการเงิน ซึ่งที่ตั้ง โครงการ หรือกิจการเช่นว่านั้นดำเนินติดต่อกันเป็นระยะเวลาเกินกว่า ๖ เดือน

๓. แม้จะมีบทบัญญัติก่อนของข้อนี้อยู่ คำว่า "สถานประกอบการ" ให้ถือไม่รวมถึง

(ก) การใช้สิ่งอำนวยความสะดวกเพียงเพื่อความมุ่งประสงค์ในการเก็บรักษา การจัดแสดงหรือส่งมอบสิ่งของหรือสินค้าซึ่งเป็นของวิสาหกิจนั้น

(ข) การเก็บรักษามูลภัณฑ์ของสิ่งของหรือสินค้าซึ่งเป็นวิสาหกิจเพียงเพื่อความ มุ่งประสงค์ในการเก็บรักษา จัดแสดงหรือส่งมอบ

(ค) การเก็บรักษามูลภัณฑ์ของสิ่งของหรือสินค้าซึ่งเป็นของวิสาหกิจเพียงเพื่อ ความมุ่งประสงค์ให้วิสาหกิจอื่นใช้ในการแปรสภาพ

(ง) การมีสถานธุรกิจประจำเพียงเพื่อความมุ่งประสงค์ในการจัดซื้อสิ่งของหรือ สินค้า หรือรวบรวมข้อสนเทศเพื่อวิสาหกิจนั้น

(จ) การมีสถานธุรกิจประจำไว้เพียงเพื่อความมุ่งประสงค์ในการโฆษณา การให้ข้อสนเทศ การวิจัยทางวิทยาศาสตร์ หรือเพื่อกิจกรรมที่คล้ายคลึงกัน ซึ่งมีลักษณะเป็นการเตรียมการหรือเป็นส่วนประกอบให้แก่วิสาหกิจนั้น

(ฉ) การมีสถานธุรกิจประจำไว้เพียงเพื่อประกอบกิจกรรมที่กล่าวถึงในอนุวรรค (ก) ถึง (จ) โดยมีเงื่อนไขว่ากิจกรรมทั้งหมดของสถานธุรกิจประจำเป็นผลจากการประกอบกิจกรรมดังกล่าวอันมี ลักษณะเป็นการเตรียมการหรือส่วนประกอบ

๔. แม้จะมีบทบัญญัติของวรรค ๑ และ ๒ เมื่อบุคคลนอกเหนือจากตัวแทนที่มีสถานภาพเป็นอิสระซึ่งอยู่ในบังคับของวรรค ๕ กระทำการในนามของวิสาหกิจ และมีและใช้อย่างเป็นปกติวิสัยในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งซึ่งอำนาจในการทำ สัญญาในนามของวิสาหกิจนั้น ให้ถือว่าวิสาหกิจนั้นมีสถานประกอบการถาวรในรัฐนั้น ซึ่งบุคคลนั้นได้

ประกอบกิจการเพื่อวิสาหกิจดังกล่าว เว้นแต่กิจกรรมของบุคคลเช่นว่านั้นจะถูกจำกัดอยู่ในกิจกรรมที่กล่าวถึงในวรรค ๓ หากได้กระทำผ่านสถานธุรกิจประจำจะไม่ทำให้สถานธุรกิจประจำเช่นว่านั้นเป็น สถานประกอบการถาวรภายใต้บทบัญญัติของวรรคนั้น

๕. วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งจะไม่ถือว่ามิใช่สถานประกอบการถาวรในรัฐผู้ทำ สัญญาอีกรัฐหนึ่งเพียงเพราะว่า วิสาหกิจดังกล่าวดำเนินธุรกิจในอีกรัฐหนึ่งนั้น โดยผ่านทางนายหน้า ตัวแทนการค้าทั่วไปหรือตัวแทนอื่นใดที่มีสถานภาพเป็นอิสระโดยมีเงื่อนไขว่า บุคคลเช่นว่านั้นกระทำการอันเป็นปกติในธุรกิจของตน

๖. ข้อเท็จจริงที่ว่าบริษัทหนึ่งซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐ หนึ่งควบคุมหรืออยู่ในความควบคุมของบริษัท ซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งหรือซึ่งประกอบธุรกิจ ในอีกรัฐหนึ่งนั้น (ไม่ว่าจะผ่านสถานประกอบการถาวรหรือไม่ก็ตาม) มิเป็นเหตุให้บริษัทหนึ่งบริษัทใดเป็นสถานประกอบการถาวรของอีกบริษัทหนึ่ง

ข้อ ๖

เงินได้จากอสังหาริมทรัพย์

๑. เงินได้ที่ผู้มีถิ่นที่อยู่ของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งได้จากอสังหาริมทรัพย์ (รวมทั้งเงินได้จากการเกษตรหรือการป่าไม้) ที่ตั้งอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งอาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่งนั้น

๒. คำว่า "อสังหาริมทรัพย์" ให้มีความหมายซึ่งคำนั้นมีอยู่ตามกฎหมายของรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งทรัพย์สินนั้น ตั้งอยู่ คำนี้ไม่ว่ากรณีใดจะรวมถึงทรัพย์สินอันเป็นอุปกรณ์ของอสังหาริมทรัพย์ ปลูกสัตว์ และเครื่องมือที่ใช้ในการเกษตรและป่าไม้ สิทธิที่อยู่ในบังคับของบทบัญญัติของกฎหมายทั่วไปว่าด้วยทรัพย์สินที่เป็น ที่ดิน สิทธิเก็บกินในอสังหาริมทรัพย์ สิทธิต่างๆที่จะได้รับชำระตามจำนวนที่เปลี่ยนแปลงได้หรือจำนวนตามตัวเป็นค่า ตอบแทนในการทำงานหรือสิทธิในการทำงานในชุมแร้ แหล่งน้ำและทรัพยากรธรรมชาติอย่างอื่น ส่วนเรือเดินทะเล และอากาศยานไม่ถือว่าเป็นอสังหาริมทรัพย์

๓. บทบัญญัติของวรรค ๑ ให้ใช้บังคับแก่เงินได้ที่ได้รับจากการใช้โดยตรง การให้เช่าหรือการใช้อสังหาริมทรัพย์ในรูปอื่น

๔. บทบัญญัติในวรรค ๑ และ ๓ ให้ใช้บังคับแก่เงินได้จากอสังหาริมทรัพย์ของวิสาหกิจ และเงินได้จากอสังหาริมทรัพย์ ซึ่งใช้ในการประกอบการบริการส่วนบุคคลที่เป็นอิสระด้วย

ข้อ ๗ กำไรธุรกิจ

๑. เงินได้หรือกำไรของวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งให้เก็บภาษีได้เฉพาะใน รัฐนั้น เว้นแต่วิสาหกิจนั้น ประกอบธุรกิจในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง โดยผ่านทางสถานประกอบการถาวรซึ่งตั้งอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง นั้น ถ้าวิสาหกิจนั้นประกอบธุรกิจดังกล่าวแล้วเงินได้หรือกำไรของวิสาหกิจนั้นอาจ เก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่ง แต่ต้อง เก็บจากเงินได้หรือกำไรเพียงเท่าที่พึงถือว่าเป็นของสถานประกอบการ ถาวรนั้น

๒. ภายใต้บังคับแห่งบทบัญญัติของวรรค ๓ ในกรณีที่วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งประกอบธุรกิจในรัฐผู้ทำ สัญญาอีกรัฐหนึ่งโดยผ่านสถานประกอบการถาวรซึ่งตั้งอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง นั้น ในแต่ละรัฐผู้ทำสัญญา ให้ถือว่าเงินได้หรือกำไรเป็นของสถานประกอบการถาวรนั้น ในส่วนที่พึงคาดหวังได้ว่าสถานประกอบการถาวรนั้น จะได้รับถ้าสถานประกอบการ ถาวรนั้นเป็นวิสาหกิจอันแยกต่างหากและประกอบกิจการเช่นเดียวกันหรือคล้าย คลึงกันภายใต้ภาวะเช่นเดียวกันหรือคล้ายคลึงกันและติดต่อกันอย่างเป็นอิสระ โดยแท้จริงกับวิสาหกิจซึ่งตนเป็น สถานประกอบการถาวรนั้น

๓. ในการกำหนดกำไรของสถานประกอบการถาวร จะยอมให้หักค่าใช้จ่ายซึ่งเกิดขึ้นเพื่อความมุ่งประสงค์ของธุรกิจ ของสถาน ประกอบการถาวรนั้น รวมถึงค่าใช้จ่ายในการบริหารและจัดการทั่วไป ไม่ว่าจะเกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญา ซึ่งสถานประกอบการถาวรนั้นตั้งอยู่หรือที่ อื่น

๔. หากเป็นประเพณีในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งที่จะกำหนดกำไรอันถือเป็นของสถาน ประกอบการถาวรโดยอาศัยมูล ฐานอัตราส่วนร้อยละตามสมควรของยอดรายรับก่อนหักราย จ่ายของวิสาหกิจหรือของสถานประกอบการถาวร หรือโดยอาศัยมูลฐานแห่งการปันส่วนผลกำไรทั้งสิ้นของวิสาหกิจให้แก่ส่วนต่างๆ ของวิสาหกิจมิให้ข้อความในวรรค ๒ ตัดหนทางของรัฐผู้ทำสัญญารัฐนั้นจากการกำหนดกำไรเพื่อเสียภาษีโดยวิธีเช่น ว่านั้นอาจเป็นไปตามประเพณี อย่างไรก็ตามวิธีที่กำหนดนั้นจะต้องเป็นวิธีที่มีผลตามหลักการต่างๆ ซึ่งกำหนดไว้ในข้อนี้

๕. มิให้ถือว่าเงินได้หรือกำไรใดๆ เป็นของสถานประกอบการถาวรโดยเหตุผลเพียงว่าสถานประกอบการถาวรนั้น ซื้อสิ่ง ของหรือสินค้าเพื่อวิสาหกิจ

๖. เพื่อความมุ่งประสงค์ของบทบัญญัติวรรคก่อนๆ เงินได้หรือกำไรที่พึงถือเป็นของสถานประกอบการถาวรให้ กำหนดโดยวิธีเดียวกัน เป็นปีๆ ไป เว้นแต่จะมีเหตุผลอันสมควรและเพียงพอที่จะใช้วิธีอื่น

๗. ในกรณีที่เงินได้หรือกำไรรวมไว้ซึ่งรายการเงินได้ซึ่งแยกอยู่ในบังคับของข้อ อื่นแห่งความตกลงนี้ มิให้บทบัญญัติ ของข้ออื่นเหล่านั้นถูกระทบกระเทือนโดยบทบัญญัติของข้อนี้

ข้อ ๘

การขนส่งทางเรือและทางอากาศ

๑. เงินได้หรือกำไรที่ได้รับโดยวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งจากการดำเนิน การเดินอากาศยานในการจราจรระหว่างประเทศให้เก็บภาษีได้ เฉพาะในรัฐผู้ทำสัญญารัฐนั้น
๒. เงินได้หรือกำไรที่ได้รับโดยวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งจากการดำเนิน การเดินเรือในการจราจรระหว่างประเทศอาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐ หนึ่ง แต่ภาษีที่เรียกเก็บในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้นจะลดลงเป็นจำนวนเท่ากับ ร้อยละ ๕๐ ของภาษี
๓. บทบัญญัติของวรรค ๑ และ ๒ ให้ใช้บังคับแก่เงินได้หรือกำไรจากการเข้าร่วมกลุ่ม การเข้าร่วมในธุรกิจ หรือ การเข้าร่วมในตัวแทนเพื่อดำเนินการระหว่างประเทศ

ข้อ ๙

วิสาหกิจในเครือเดียวกัน

ในกรณีนี้

- (ก) วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งเข้าร่วมโดยตรงหรือโดยทางอ้อมในการจัดการ การควบคุม หรือร่วมทุนของวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง หรือ
 - (ข) กลุ่มบุคคลเดียวกันเข้าร่วมโดยตรงหรือโดยทางอ้อมในการจัดการ การควบคุม หรือร่วมทุนของวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง และวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง
- และในแต่ละกรณีได้มีการวางหรือตั้งบังคับเงื่อนไขระหว่างวิสาหกิจทั้งสองใน ด้านความสัมพันธ์ทางการพาณิชย์หรือการเงินซึ่งแตกต่างไปจากเงื่อนไขอันพึงมี ระหว่างวิสาหกิจอิสระ เงินได้หรือกำไรใดๆซึ่งควรจะมีแก่วิสาหกิจหนึ่ง หากมิได้มีเงื่อนไขเหล่านั้นแต่ได้มีขึ้นโดยเหตุแห่งเงื่อนไขเหล่านั้น อาจรวมเข้าเป็นเงินได้หรือกำไรของวิสาหกิจนั้น และเก็บภาษีได้ตามนั้น

ข้อ ๑๐

เงินปันผล

๑. เงินปันผลที่จ่ายโดยบริษัทซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง ให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง อาจเก็บภาษีได้ในรัฐอีก รัฐหนึ่งนั้น
๒. อย่างไรก็ตามเงินปันผลเช่นว่านั้นอาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งบริษัท ที่จ่ายเงินปันผลเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่และตามกฎหมายของรัฐนั้น แต่ถ้าผู้รับเป็นเจ้าของผู้รับผลประโยชน์จากเงินปันผล ภาษีที่เรียกเก็บจะไม่เกินร้อยละ

๑๕ ของจำนวนเงินปันผลทั้งสิ้น ข้อความของวรรคนี้จะไม่กระทบกระเทือนต่อการจัดเก็บภาษีจากบริษัทใน ส่วนที่เกี่ยวกับกำไรที่จ่ายเงินปันผลนั้นออกไป

๓. คำว่า "เงินปันผล" ที่ใช้ในข้อนี้ หมายถึง เงินได้จากหุ้น หุ้นเหมืองแร่ หุ้นของผู้ก่อตั้ง หรือสิทธิอื่นๆ ซึ่งมีใช้สิทธิเรียกร้องในหนี้ อันมีส่วนร่วมอยู่ในผลกำไรและเงินได้จากสิทธิอื่นๆ ในบริษัทซึ่งอยู่ภายใต้บังคับของการจัดเก็บภาษีเช่นเดียวกับเงินได้จากหุ้น ตามกฎหมายของรัฐซึ่งบริษัททำการแบ่งให้เป็นผู้มีถิ่นที่อยู่

๔. บทบัญญัติของวรรค ๑ และ ๒ จะไม่ใช่บังคับ ถ้าเจ้าของผู้รับผลประโยชน์จากเงินปันผลเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง ประกอบธุรกิจในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ซึ่งบริษัทที่จ่ายเงินปันผลนั้นเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่โดยผ่านสถานประกอบการ ถาวรที่ตั้งอยู่ในรัฐนั้น หรือให้บริการส่วนบุคคลที่เป็นอิสระจากฐานประกอบการประจำที่ตั้งอยู่ในอีก รัฐหนึ่งนั้น และการถือหุ้นในส่วนที่มีการจ่ายเงินปันผลนั้นเกี่ยวข้องในประการสำคัญกับ สถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำเช่นว่านั้น ในกรณีเช่นนั้นให้ใช้บทบัญญัติข้อ ๗ หรือข้อ ๑๔ บังคับแล้วแต่กรณี

๕. ในกรณีที่บริษัทซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งได้รับเงิน ได้หรือกำไรจากรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง รัฐอีกรัฐหนึ่งนั้นจะไม่ตั้งบังคับจัดเก็บภาษีใดๆ จากเงินปันผลที่บริษัทจ่าย เว้นแต่ตราบเท่าที่ได้จ่ายเงินปันผลนั้นให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐอีกรัฐ หนึ่งหรือตราบเท่าที่การถือหุ้นในส่วนที่เกี่ยวกับเงินปันผลที่จ่ายนั้นได้ เกี่ยวข้องในประการสำคัญกับสถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำตั้งอยู่ ในรัฐอีกรัฐหนึ่งนั้นและจะไม่กำหนดให้กำไรที่ยังมิได้แบ่งสรรของบริษัทต้อง เสียภาษีกำไรที่ยังมิได้แบ่งสรร แม้ว่าเงินปันผลที่จ่ายหรือกำไรที่ยังมิได้แบ่งสรรนั้นประกอบขึ้นด้วยเงิน ได้หรือกำไรที่เกิดขึ้นในรัฐอีกรัฐหนึ่งนั้นทั้งหมดหรือบางส่วนก็ตาม ไม่มีข้อความใดในวรรคนี้ จะแปลความเป็นการขัดขวางรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งจาก การเก็บภาษีเงินได้ตามกฎหมายของรัฐนั้นจากกำไรที่ส่งออกไปโดยสถานประกอบการที่ ตั้งอยู่ในรัฐนั้น

ข้อ ๑๑

ดอกเบีย

๑. ดอกเบียที่เกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งและจ่ายให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ใน รัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งอาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น

๒. อย่างไรก็ตามดอกเบียเช่นว่านั้นอาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญา ซึ่งดอกเบียนั้นเกิดขึ้นและตามกฎหมายของรัฐนั้น แต่ถ้าผู้รับเป็นเจ้าของผู้รับผลประโยชน์จากดอกเบีย ภาษีที่เรียกเก็บจะต้องไม่เกิน

(ก) ร้อยละ ๑๐ ของจำนวนดอกเบียทั้งสิ้นถ้าดอกเบียนั้นได้รับโดยสถาบันการเงินใดๆ (รวมทั้งบริษัทประกันภัย)

(ข) ร้อยละ ๑๕ ของจำนวนดอกเบียทั้งสิ้น ในกรณีอื่นๆ

๓. แม้จะมีบทบัญญัติของวรรค ๒ ดอกเบี้ยที่เกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งและจ่ายให้แก่รัฐบาลของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งจะได้รับยกเว้นภาษีในรัฐผู้ทำสัญญาที่กล่าวถึงรัฐแรก

เพื่อความมุ่งประสงค์ของวรรคนี้ คำว่า "รัฐบาล"

(ก) ในกรณีประเทศไทย หมายถึง รัฐบาลแห่งราชอาณาจักรไทย และให้รวมถึง

(๑) ธนาคารแห่งประเทศไทย

(๒) องค์การบริหารส่วนท้องถิ่น และ

(๓) สถาบันต่างๆ ซึ่งทุนทั้งหมดของสถาบันเป็นของรัฐบาลแห่งราชอาณาจักรไทย หรือองค์การบริหารส่วนท้องถิ่นใดๆ ตามที่อาจตกลงกันเป็นคราวๆ ระหว่างเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐ

(ข) ในกรณีของเวียดนาม หมายถึง รัฐบาลแห่งสาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม และให้รวมถึง

(๑) ธนาคารรัฐของเวียดนาม

(๒) องค์การบริหารส่วนท้องถิ่น และ

(๓) สถาบันต่างๆ ซึ่งทุนทั้งหมดของสถาบันนั้นเป็นของรัฐบาลแห่งสาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม หรือองค์การบริหารส่วนท้องถิ่นใดๆ ตามที่อาจตกลงกันเป็นคราวๆ ระหว่างเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐ

๔. คำว่า "ดอกเบี้ย" ที่ใช้ในข้อนี้ หมายถึง เงินได้จากสิทธิเรียกร้องหนี้ทุกชนิดไม่ว่าจะมีหลักประกันจำนองหรือไม่ และไม่ว่าจะมีสิทธิร่วมกันในผลกำไรของลูกหนี้หรือไม่ และโดยเฉพาะเงินได้จากหลักทรัพย์รัฐบาล และเงินได้จากพันธบัตรหรือหุ้นกู้ รวมทั้งพรีเมียมและรางวัลอันผูกพันกับหลักทรัพย์ พันธบัตรหรือหุ้นกู้เช่นว่านั้น รวมทั้งเงินได้ที่มึลักษณะทำนองเดียวกันกับเงินได้จากการให้กู้ยืมเงินตาม กฎหมายภาษีอากรของรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งเงินได้นั้นเกิดขึ้น เบี้ยปรับสำหรับการชำระที่เกินกำหนดเวลาจะไม่ถือว่าเป็นดอกเบี้ยตามความ ประสงค์ของข้อนี้

๕. บทบัญญัติของวรรค ๑ และ ๒ ไม่ใช่บังคับ ถ้าเจ้าของผู้รับผลประโยชน์จากดอกเบี้ยเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญา รัฐหนึ่งประกอบธุรกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งซึ่งดอกเบี้ยนั้นเกิดขึ้น โดยผ่านสถานประกอบการถาวรที่ตั้งอยู่ในรัฐนั้น หรือกระทำการในอีกรัฐหนึ่งซึ่งดอกเบี้ยนั้นเกิดขึ้นโดยผ่านสถานประกอบการ ถาวรที่ตั้งอยู่ในรัฐนั้น หรือกระทำการในอีกรัฐหนึ่งโดยให้บริการส่วนบุคคลที่เป็นอิสระจากฐานประกอบ การประจำที่ตั้งอยู่ในรัฐนั้น และสิทธิเรียกร้องหนี้ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับ ดอกเบี้ยที่จ่ายมีส่วนเกี่ยวข้องในประการสำคัญกับสถานประกอบการถาวร หรือฐาน ประกอบการประจำนั้น ในกรณีเช่นว่านี้จะใช้บัญญัติของข้อ ๗ หรือ ข้อ ๑๔ บังคับแล้วแต่กรณี

๖. ดอกเบี้ยให้ถือว่าเกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งเมื่อผู้จ่ายคือรัฐนั้น เอง ส่วนราชการ องค์การบริหารส่วนท้องถิ่น หรือผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐนั้น อย่างไรก็ตามในกรณีบุคคลที่จ่ายดอกเบี้ยไม่ว่าจะเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐ ผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งหรือไม่ก็ตาม มีสถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งอันก่อให้เกิดหนี้ที่ต้องจ่ายดอกเบี้ยขึ้นและดอกเบี้ยนั้นตกเป็นภาระแก่สถานประกอบการ ถาวรหรือฐานประกอบการประจำ ดอกเบี้ย เช่นว่านั้นจะถือว่าเกิดขึ้นในรัฐซึ่งสถานประกอบการถาวรหรือฐาน ประกอบการประจำนั้นตั้งอยู่

๗. ในกรณีที่เกิดโดยเหตุผลแห่งความสัมพันธ์พิเศษระหว่างผู้จ่ายและเจ้าของผู้รับผล ประโยชน์หรือระหว่างบุคคลทั้งสองนั้นกับบุคคลอื่น ดอกเบี้ยที่จ่ายให้กันนั้นเมื่อคำนึงถึงสิทธิเรียกร้องหนี้อันเป็นมูลเหตุ แห่งการจ่ายดอกเบี้ยแล้ว มีจำนวนเกินกว่าจำนวนเงินซึ่งควรจะได้ตกลงกัน ระหว่างผู้จ่ายกับเจ้าของผู้รับผลประโยชน์หากไม่มีความสัมพันธ์ เช่นว่านั้น บทบัญญัติของข้อนี้ให้ใช้บังคับเฉพาะแก่เงินจำนวนหลังในกรณีเช่นนั้น ส่วนเกินของเงินที่ชำระนั้นให้คงเก็บภาษีได้ตามกฎหมายของรัฐผู้ทำสัญญาแต่ละ รัฐ ทั้งนี้โดยคำนึงถึงบทบัญญัติอื่นๆ แห่งความตกลงนี้ด้วย

ข้อ ๑๒

ค่าสิทธิ

๑. ค่าสิทธิที่เกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งและจ่ายให้ผู้มีถิ่นที่อยู่ใน รัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งอาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่ง

๒. อย่างไรก็ตามค่าสิทธิเช่นว่านั้นอาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งค่าสิทธิ นั้นเกิดขึ้นและตามกฎหมายของรัฐผู้ทำสัญญารัฐนั้น แต่ถ้าผู้รับเป็นเจ้าของผู้รับผลประโยชน์จากค่าสิทธิ ภาษีที่เรียกเก็บจะต้องไม่เกินร้อยละ ๑๕ ของจำนวนค่าสิทธิทั้งสิ้น

๓. คำว่า "ค่าสิทธิ" ที่ใช้ในข้อนี้ หมายถึง การจ่ายไม่ว่าชนิดใดๆ ที่ได้รับเป็นค่าตอบแทนเพื่อการใช้สิทธิในการใช้ลิขสิทธิ์ในงานวรรณกรรม ศิลปะหรืองานวิทยาศาสตร์ รวมทั้งฟิล์มภาพยนตร์ ฟิล์มหรือเทปที่ใช้สำหรับการกระจายเสียงทางวิทยุหรือโทรทัศน์ สิทธิบัตร เครื่องหมายการค้า แบบหรือหุ่นจำลอง แผนผัง สูตรลับหรือกรรมวิธีลับใดๆ หรือเพื่อการใช้หรือสิทธิในการใช้อุปกรณ์ทางอุตสาหกรรม พาณิชยกรรม หรือทางวิทยาศาสตร์ หรือเพื่อข้อสนเทศเกี่ยวกับประสบการณ์ทางอุตสาหกรรม พาณิชยกรรม หรือทางวิทยาศาสตร์

๔. บทบัญญัติของวรรค ๑ และ ๒ จะไม่ใช้บังคับถ้าเจ้าของผู้รับประโยชน์จากค่าสิทธิเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ใน รัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งประกอบธุรกิจในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งซึ่งค่าสิทธิ นั้นเกิดขึ้นโดยผ่านสถานประกอบการถาวรที่ตั้งอยู่ในรัฐนั้นหรือประกอบการใน รัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้นโดยให้บริการส่วนบุคคลที่เป็นอิสระจากฐาน ประกอบประจำที่ตั้งอยู่ในรัฐนั้น และสิทธิหรือทรัพย์สินในส่วนที่เกี่ยวข้องกับค่าสิทธิที่จ่ายนั้นมีส่วนเกี่ยวข้องกับสถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำนั้น ในกรณีเช่นว่านี้ให้ใช้บทบัญญัติของข้อ ๗ และข้อ ๑๔ บังคับแล้วแต่กรณี

๕. ค่าสิทธิให้ถือว่าเกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งเมื่อผู้จ่ายคือรัฐนั้น เอง ส่วนราชการ องค์กรบริหารส่วนท้องถิ่นหรือผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐนั้น อย่างไรก็ตามในกรณีที่บุคคลผู้จ่ายค่าสิทธินั้นไม่ว่าจะเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งหรือไม่ก็ตามมีสถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบ การประจำในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งอันก่อให้เกิดพันธกรณีที่ต้องจ่ายค่าสิทธิ ที่เกิดขึ้น และค่าสิทธินั้นตกเป็นภาระแก่สถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำนั้น ค่าสิทธิเช่นว่านี้ให้ถือว่าเกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งสถานประกอบการถาวร หรือฐานประกอบการประจำนั้นตั้งอยู่

๖. ในกรณีที่เกิดเหตุผลแห่งความสัมพันธ์พิเศษระหว่างผู้จ่ายและเจ้าของผู้รับผล ประโยชน์หรือระหว่างบุคคลทั้งสองนั้นกับบุคคลอื่น จำนวนค่าสิทธิที่จ่ายให้กันนั้นเมื่อคำนึงถึงการใช้ สิทธิ หรือข้อสนเทศอันเป็นมูลเหตุแห่งการจ่ายแล้ว มีจำนวนเกินกว่าจำนวนเงินซึ่งควรจะได้ตกลงกันระหว่างผู้จ่ายและเจ้าของผู้ รับผลประโยชน์ หากไม่มีความสัมพันธ์เช่นนั้นบทบัญญัติของข้อนี้ให้ใช้บังคับเฉพาะกับ เงินจำนวนหลัง ในกรณีเช่นนั้นส่วนเกินของเงินที่ชำระนั้นให้คงเก็บภาษีได้ตามกฎหมายของรัฐ ผู้ทำสัญญาแต่ละรัฐทั้งนี้โดยคำนึงถึงบทบัญญัติอื่นๆ แห่งความตกลงนี้

ข้อ ๑๓ ผลได้จากทุน

๑. ผลได้ที่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่งได้รับจากการจำหน่าย อสังหาริมทรัพย์ตามที่ระบุไว้ในข้อ ๖ ซึ่งตั้งอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง อาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่งนั้น

๒. ผลได้จากการจำหน่ายสังหาริมทรัพย์อันเป็นส่วนหนึ่งของทรัพย์สินธุรกิจของ สถานประกอบการถาวรซึ่งวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่งมีอยู่ในรัฐผู้ทำ สัญญาอีกรัฐหนึ่งหรือสังหาริมทรัพย์ที่เกี่ยวข้องกับฐานประกอบการประจำ ซึ่งผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่งมีอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐ หนึ่งเพื่อความมุ่งประสงค์ในการให้บริการส่วนบุคคลที่เป็นอิสระรวมทั้งผลได้ จากการจำหน่ายของสถานประกอบการถาวรเช่นนั้น (โดยลำพังหรือรวมกับวิสาหกิจทั้งหมด) หรือของฐานประกอบการประจำเช่นนั้น อาจเก็บภาษีได้ในรัฐอีกหนึ่งนั้น

๓ ผลได้ที่วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่งได้รับจากการจำหน่ายเรือหรือ อากาศยานที่ใช้ในการจราจรระหว่างประเทศหรือสังหาริมทรัพย์ที่เกี่ยวข้องกับ การดำเนินการเกี่ยวกับเรือหรืออากาศยานเช่นนั้นจะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐ นั้น

๔. ผลได้จากการจำหน่ายทรัพย์สินใดๆ นอกเหนือจากที่กล่าวไว้ในวรรค ๑, ๒ และ ๓ ให้เก็บภาษีได้เฉพาะแต่ในรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งผู้จำหน่ายมีถิ่นที่อยู่ ไม่มีข้อความใดในวรรคนี้ที่จะขัดขวางรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่งรัฐใดในการเก็บภาษีจากผลได้หรือเงินได้จากการจำหน่ายหรือการโอนหุ้นหรือหลักทรัพย์อื่นๆ

ข้อ ๑๔
บริการส่วนบุคคลที่เป็นอิสระ

๑. เงินได้ที่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งได้รับในส่วนที่เกี่ยวข้อง กับบริการวิชาชีพหรือกิจกรรมอื่นๆ ที่มีลักษณะ เป็นอิสระให้เก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้น เว้นแต่ผู้นั้นมีอยู่เป็นปกติซึ่งฐานประกอบการประจำในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐ หนึ่งเพื่อความมุ่งประสงค์ในการประกอบกิจกรรมของผู้นั้น สำหรับรอบระยะเวลาหนึ่งหรือหลายระยะเวลา รวมกัน ถึงหรือมากกว่า ๑๘๓ วันภายในปีปฏิทินที่เกี่ยวข้อง ในกรณีเช่นว่านั้นเงินได้เฉพาะที่เกิดขึ้นจากฐานประกอบการ ประจำนั้นอาจจะ เก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่งนั้น

๒. คำว่า "บริการวิชาชีพ" ให้รวมถึงโดยเฉพาะกิจกรรมอิสระด้านวิทยาศาสตร์ วรรณคดี ศิลปะ การศึกษาหรือการ สอน รวมทั้งกิจกรรมอิสระของแพทย์ ทนายความ วิศวกร สถาปนิก ทันตแพทย์ และ นักบัญชี

ข้อ ๑๕
บริการส่วนบุคคลที่ไม่อิสระ

๑. ภายใต้บทบัญญัติของข้อ ๑๖, ๑๘ และ ๑๙ เงินเดือน ค่าจ้าง และค่าตอบแทนอื่นๆ ที่คล้ายคลึงกันซึ่งผู้มีถิ่นที่ อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งได้รับในส่วน ที่เกี่ยวกับการจ้างงานจะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้น เว้นแต่การจ้างงานนั้น ได้กระทำในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ถ้ามีการจ้างงานเช่นว่านั้นค่าตอบแทนที่ได้รับจากการนั้นอาจเก็บภาษีได้ใน รัฐอีกรัฐหนึ่งนั้น

๒. แม้จะมีบทบัญญัติของวรรค ๑ ค่าตอบแทนที่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งได้รับในส่วนที่เกี่ยวข้อง กับการจ้าง งานที่กระทำในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งจะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐ ที่กล่าวถึงรัฐแรก ถ้า

(ก) ผู้รับอยู่อีกรัฐหนึ่งสำหรับระยะเวลาหนึ่งหรือหลายระยะเวลา รวมกันไม่เกิน ๑๘๓ วัน ในปีปฏิทินที่ เกี่ยวข้อง และ

(ข) ค่าตอบแทนนั้นจ่ายโดยหรือในนามของนายจ้างผู้ซึ่งมิได้เป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ใน และ

(ค) ค่าตอบแทนนั้นมิได้ตกเป็นภาระแก่สถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำ ซึ่งนายจ้างมีอยู่ใน อีกรัฐหนึ่งนั้น

๓. โดยไม่ต้องคำนึงถึงบทบัญญัติในวรรคก่อนๆ ของข้อนี้ ค่าตอบแทนที่ได้รับในส่วนที่เกี่ยวข้องกับการจ้างงานในเรือ หรืออากาศยานที่ ดำเนินการในการจราจรระหว่างประเทศโดยวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งจะ เก็บภาษีได้ เฉพาะในรัฐผู้ทำสัญญารัฐนั้น

ข้อ ๑๖

ค่าป่วยการของกรรมการ

ค่าป่วยการของกรรมการและเงินที่ชำระอย่างอื่นอันคล้ายคลึงกัน ซึ่งผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง ได้รับตามความสามารถในฐานะที่เป็นสมาชิกในคณะกรรมการอำนวยการบริษัทซึ่งมีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีก รัฐหนึ่งอาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่งนั้น

ข้อ ๑๗

นักแสดงและนักกีฬา

๑. โดยไม่ต้องคำนึงถึงบทบัญญัติในข้อ ๑๔ และ ๑๕ เงินได้ที่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งได้รับในฐานะนักแสดง เช่น นักแสดงละคร ภาพยนตร์ วิทยูหรือโทรทัศน์ หรือนักดนตรี หรือนักกีฬา จากกิจกรรมส่วนบุคคลของคนที่กระทำในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งอาจเก็บภาษีได้ในรัฐอีกรัฐหนึ่งนั้น

๒. ในกรณีเงินได้ในส่วนที่เกี่ยวกับกิจกรรมส่วนบุคคลที่กระทำโดยนักแสดงหรือนักกีฬาตามความสามารถของตนนั้นมิได้เกิดขึ้นกับ ตัวนักแสดงหรือนักกีฬาเองแต่เกิดขึ้นกับบุคคลอื่นเงินได้นั้นอาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาที่กิจกรรมนั้นๆ ของนักแสดงหรือนักกีฬาได้มีการกระทำ โดยไม่ต้องคำนึงถึงบทบัญญัติของข้อ ๗, ๑๔ และ ๑๕

๓. บทบัญญัติของวรรค ๑ และ ๒ จะไม่ใช้บังคับแก่ค่าตอบแทน หรือกำไร เงินเดือน ค่าจ้าง และเงินได้อื่นๆ ที่คล้ายคลึงกันซึ่งนักแสดง หรือนักกีฬาได้รับจากกิจกรรมที่กระทำในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง หากการมาเยือนรัฐผู้ทำสัญญารัฐนั้นได้รับการอุดหนุนส่วนใหญ่จากกองทุน สาธารณะของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง

ข้อ ๑๘

เงินบำนาญ

ภายใต้บังคับแห่งบทบัญญัติของวรรค ๒ ของข้อ ๑๘ เงินบำนาญและค่าตอบแทนอื่นๆ ที่คล้ายคลึงกันที่จ่ายให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง สำหรับการทำงานในอดีตจะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้น

ข้อ ๑๙

งานรัฐบาล

๑. (ก) ค่าตอบแทน นอกเหนือจากเงินบำนาญที่จ่ายโดยรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งหรือส่วนราชการหรือ องค์การบริหารส่วนท้องถิ่นของรัฐนั้นให้แก่บุคคลธรรมดา ในส่วนที่เกี่ยวกับบริการที่ให้แก่รัฐนั้นหรือส่วนราชการหรือองค์การบริหาร ของรัฐนั้นจะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้นเท่านั้น

(ข) อย่างไรก็ตามค่าตอบแทนดังกล่าวจะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐ หนึ่งถ้าหากบริการนั้นได้ให้ในรัฐนั้นและบุคคลธรรมดาผู้นั้นเป็นผู้มีถิ่น ที่อยู่ในรัฐนั้น ผู้ซึ่ง :

(๑) เป็นคนชาติของรัฐนั้น หรือ

(๒) มิได้เป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐนั้นเพียงเพื่อมุ่งประสงค์ที่จะให้บริการเช่นนั้น

๒. (ก) เงินบำนาญใดๆ ที่จ่ายโดยหรือจ่ายจากกองทุนที่ก่อตั้งขึ้นโดยรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งหรือ ส่วนราชการหรือ องค์การบริหารส่วนท้องถิ่นของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งนั้น ให้แก่บุคคลธรรมดาใดๆ อันเนื่องมาจากบริการที่ให้แก่รัฐนั้น หรือส่วนราชการหรือองค์การบริหารของรัฐ นั้น จะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้นเท่านั้น

(ข) อย่างไรก็ตามเงินบำนาญนั้นจะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐ หนึ่งถ้า บุคคลธรรมดานั้นเป็นผู้มีถิ่น ที่อยู่และเป็นคนชาติของรัฐนั้น

๓. บทบัญญัติของข้อ ๑๕, ๑๖ และ ๑๘ จะใช้บังคับแก่ค่าตอบแทนและเงินบำนาญอันเนื่องจากการให้บริการที่ เกี่ยวข้อง กับธุรกิจที่ดำเนินโดยรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งหรือส่วนราชการหรือองค์การ บริหารส่วนท้องถิ่นของรัฐนั้น

ข้อ ๒๐

นักศึกษา

เงินที่จ่ายให้นักศึกษาหรือผู้ฝึกงานทางธุรกิจซึ่งเป็นหรือในเวลาก่อนหน้า มาเยือนรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งเป็น ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐ หนึ่ง และเป็นผู้อยู่ในรัฐที่กล่าวถึงรัฐแรกนั้นเพียงเพื่อวัตถุประสงค์ในการศึกษา หรือการฝึกอบรม เพื่อความมุ่งประสงค์ในการครองชีพ การศึกษาหรือการอบรมจะไม่ถูกเก็บภาษีในรัฐนั้นโดยมี เงื่อนไขว่าเงินที่จ่าย นั้นเกิดจากแหล่งนอกรัฐนั้น

ข้อ ๒๑

ศาสตราจารย์ ครู และนักวิจัย

๑. บุคคลธรรมดาผู้ซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งในเวลา ก่อน หน้าที่จะไปเยือนรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง และเป็นผู้ซึ่งได้ไปเยือนรัฐผู้ทำ สัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้นตามคำเชิญของมหาวิทยาลัย วิทยาลัย โรงเรียน หรือ สถาบันการศึกษาอื่นใดที่คล้ายคลึงกันซึ่งได้รับการรับรองจากเจ้าหน้าที่ ผู้มีอำนาจในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น เป็นเวลาไม่เกินสองปี เพียงเพื่อความมุ่งประสงค์ในการสอนหรือการวิจัยหรือทั้งสองประการที่สถาบัน การศึกษา เช่นว่านั้น จะได้รับการยกเว้นภาษีในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้นสำหรับค่าตอบแทนจากการ สอนหรือการวิจัยเช่น ว่านั้น

๒. ความข้อนี้จะใช้บังคับแก่เงินได้จาก การวิจัยเท่านั้น ถ้าการวิจัยเช่นว่านั้นได้ดำเนินการโดยบุคคลธรรมดาเพื่อ สาธารณประโยชน์และมี ใ้เพื่อประโยชน์ของเอกชนหรือบุคคลใดเป็นสำคัญ

ข้อ ๒๒
เงินได้อื่นๆ

บรรดารายการเงินได้ที่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่งซึ่งมีได้ เกี่ยวข้องในข้อก่อนๆ แห่งความตกลงนี้อาจเก็บภาษีได้ในรัฐที่เงินได้นั้นเกิดขึ้น

ข้อ ๒๓
วิธีการสำหรับการจัดภาษีซ้อน

๑. กฎหมายที่ใช้บังคับอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐใดจะยังคงใช้บังคับต่อไป ในการเก็บภาษีจากเงินได้ในรัฐผู้ทำสัญญาแต่ละรัฐเว้นแต่ในกรณีที่มีบทบัญญัติไว้ชัดเจนแจ้งให้เป็นอย่างอื่นในความตกลงนี้ ในกรณีที่เงินได้ต้องเสียภาษีในรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐก็ให้ได้รับการ บรรเทาภาระจากการเก็บภาษีซ้อนตามวรรคต่างๆ ของข้อนี้

๒. (ก) กรณีผู้มีถิ่นที่อยู่ในเวียดนามได้รับเงินได้ซึ่งตามบทบัญญัติแห่งความตกลงนี้อาจเก็บภาษีได้ในประเทศไทย เวียดนามจะยอมให้หักออกจากภาษีที่เก็บจากเงินได้ดังกล่าวของผู้มีถิ่นที่อยู่นั้นเป็นจำนวนเท่ากับภาษีที่ได้ชำระในประเทศไทย อย่างไรก็ตามการหักเช่นว่านั้นจะต้องไม่เกินกว่าจำนวนภาษีเวียดนามที่ได้ คำนวณไว้ก่อนที่จะยอมให้มีการหักดังกล่าวจากเงินได้นั้น

(ข) เพื่อความมุ่งประสงค์ของอนุวรรค (ก) ข้างต้น คำว่า "ภาษีที่ชำระในประเทศไทย" ให้ถือว่ารวมถึงจำนวนภาษีไทยซึ่งภายใต้กฎหมายไทยและตามความตกลงนี้ควรจะได้ ชำระหากภาษีไทยนั้นมิได้รับการยกเว้นหรือลดหย่อนตาม

(๑) บทบัญญัติของมาตรา ๓๑, ๓๓, ๓๔, ๓๕ (๒), ๓๕ (๓), หรือ ๓๖ (๔) แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมการลงทุน พ.ศ. ๒๕๒๐ (๑๙๗๗) และระเบียบข้อบังคับที่เกี่ยวข้องที่มีผลใช้บังคับอยู่ในวันลงนามในความตกลง นี้หรือได้มีการเปลี่ยนแปลงแก้ไขเพียงเล็กน้อยภายหลังวันลงนามในความตกลงนี้ หรือ

(๒) มาตรการจูงใจอื่นใดที่ได้บัญญัติขึ้นเพื่อส่งเสริมการพัฒนาทางเศรษฐกิจใน ประเทศไทยซึ่งอาจถูกนำมาใช้ภายหลังจากนี้ในการเปลี่ยนแปลงหรือเพิ่มเติม กฎหมายที่มีอยู่ หากได้มีการตกลงกันแล้วระหว่างเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจทั้งสองฝ่าย

๓. (ก) ในกรณีที่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศไทยได้รับเงินได้ซึ่งตามบทบัญญัติแห่ง ความตกลงนี้อาจเก็บภาษีได้ในเวียดนาม ประเทศไทยจะยอมให้มีการหักออกจากภาษีที่เก็บจากเงินได้ดังกล่าวของผู้มีถิ่นที่อยู่นั้นเป็นจำนวนที่เท่ากับภาษีที่ได้ชำระในเวียดนาม อย่างไรก็ตามการหักเช่นว่านั้นจะต้องไม่เกินกว่าจำนวนภาษีไทยที่คำนวณไว้ก่อนที่จะยอมให้มีการหักดังกล่าวจากเงินได้นั้น

(ข) เพื่อให้ความมุ่งประสงค์ของอนุวรรค (ก) ข้างต้น คำว่า "ภาษีที่ชำระในเวียดนาม" ให้ถือว่ารวมถึงจำนวนภาษีเวียดนามซึ่งภายใต้กฎหมายเวียดนามและตามความตกลง นี้ควรจะได้ชำระหากภาษีเวียดนามนั้น มิได้รับการยกเว้นหรือลดหย่อนตาม

(๑) บทบัญญัติของมาตรา ๒๗, ๒๘, ๓๒ หรือ ๓๓ ของกฎหมายการลงทุนต่างประเทศในเวียดนาม (๑๙๘๗) และระเบียบข้อบังคับที่เกี่ยวข้องซึ่งมีผลใช้บังคับอยู่ในวันลงนามในความตกลงนี้หรือได้มีการเปลี่ยนแปลงแก้ไขเพียงเล็กน้อยภายหลังวันลงนามในความตกลงนี้ หรือ

(๒) มาตรการจูงใจอื่นใดที่ได้บัญญัติขึ้นเพื่อส่งเสริมการพัฒนาทางเศรษฐกิจใน เวียดนาม ซึ่งอาจถูกนำมาใช้ ภายหลังจากนี้ในการเปลี่ยนแปลงหรือเพิ่มเติมกฎหมายที่มี อยู่หากได้มีการตกลงระหว่างเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจทั้งสองฝ่าย

ข้อ ๒๔

วิธีดำเนินการเพื่อความตกลงร่วมกัน

๑. ในกรณีผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งพิจารณาเห็นว่าการกระทำของ เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งหรือทั้งสองรัฐมีผลหรือจะมี ผลให้ตนต้องเสียภาษีอากรโดยไม่เป็นไปตามบทบัญญัติแห่งความตกลงนี้ บุคคลผู้นั้นอาจยื่นเรื่องราวของตนต่อเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำ สัญญาที่ตนมีถิ่นที่อยู่โดยไม่คำนึงถึงทางแก้ไข ที่บัญญัติไว้ในกฎหมายภายใน ของรัฐผู้ทำสัญญานั้นก็ตาม คำร้องดังกล่าวต้องยื่นภายในสามปีนับจากที่ได้มีการ แจ้งการกระทำที่ก่อให้เกิดการเรียกเก็บภาษีอันไม่เป็นไปตามบทบัญญัติแห่งความตกลงนี้เป็นครั้งแรก

๒. ถ้าข้อคัดค้านนั้นปรากฏแก่เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจว่ามีเหตุผลสมควรและถ้าตน ไม่สามารถที่จะหาทางแก้ไขที่ เหมาะสมได้เอง ให้เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจพยายามแก้ไขกรณีนั้นโดยความตกลงร่วมกันกับเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐ ผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง เพื่อการเว้นการเก็บภาษีอันไม่เป็นไปตามความตกลงนี้

๓. เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาจะพยายามแก้ไขความยุ่งยากหรือข้อ สงสัยใดๆ อันเกิดขึ้นเกี่ยวกับการตีความหรือการใช้บังคับความตกลงนี้โดยความตกลงร่วม กัน เจ้าหน้าที่ดังกล่าวอาจปรึกษารือกันเพื่อขจัด การเก็บภาษีซ้อนในกรณีใดๆ ที่มีได้บัญญัติไว้ในความตกลงนี้

๔. เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาอาจติดต่อกันโดยตรงเพื่อความมุ่ง ประสงค์ในการที่จะให้มีความตกลงกัน ตามความหมายแห่งวรรคก่อนๆ นั้น

ข้อ ๒๕

การแลกเปลี่ยนข้อสนเทศ

๑. เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาจะแลกเปลี่ยนข้อสนเทศอันจำเป็นแก่การ ปฏิบัติการตามบทบัญญัติของ ความตกลงนี้หรือในเรื่องกฎหมายภายในของรัฐผู้ทำ สัญญาเกี่ยวกับภาษีอากรที่อยู่ในขอบข่ายของความตกลงนี้ เท่าที่ภาษีอากรตาม กฎหมายนั้นไม่ขัดกันกับความตกลงนี้ ข้อสนเทศใดที่ได้รับโดยรัฐผู้ทำสัญญาหนึ่งจะถือว่าเป็นความลับเช่นเดียว กันกับข้อสนเทศที่ได้รับภายใต้กฎหมายภายในของรัฐผู้ทำสัญญานั้นและจะเปิดเผยได้ เฉพาะกับบุคคลหรือเจ้าหน้าที่ (รวมทั้งศาลและองค์การฝ่ายบริหาร) ซึ่งเกี่ยวข้องกับการประเมินหรือการจัดเก็บ

การบังคับหรือการดำเนินคดี หรือการชี้ขาดคำอุทธรณ์ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับภาษีที่อยู่ในขอบข่ายของความ ตกลงนี้ บุคคลหรือเจ้าหน้าที่ที่เชื่อนั้นจะใช้ข้อสนเทศนั้นเพียงเพื่อความมุ่ง ประสงค์นั้นเท่านั้น บุคคลหรือเจ้าหน้าที่ดังกล่าวอาจเปิดเผยข้อสนเทศในการดำเนินกระบวนการพิจารณา ของศาลหรือในคำวินิจฉัยชี้ขาดของศาล

๒. ไม่ว่าในกรณีใดก็ตาม มิให้แปลความหมายบทบัญญัติของวรรค ๑ เป็นการตั้งข้อผูกพันให้รัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง รัฐใดต้อง

(ก) ดำเนินมาตรการทางการบริหารโดยเบี่ยงเบนกับกฎหมายและวิธีปฏิบัติทางการบริหาร ของรัฐผู้ทำสัญญารัฐนั้นหรือรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง

(ข) ให้ข้อสนเทศอันมีอาจจัดทำได้ตามกฎหมายหรือตามทางการบริหารโดยปกติของรัฐผู้ ทำสัญญารัฐนั้นหรือรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง

(ค) ให้ข้อสนเทศซึ่งจะเปิดเผยความลับทางการค้า ธุรกิจ อุตสาหกรรม พาณิชยกรรมหรือ วิชาชีพ หรือกรรมวิธีการค้า หรือข้อสนเทศ ซึ่งการเปิดเผยจะเป็นการขัดกับนโยบาย สาธารณะ (ความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของสาธารณชน)

ข้อ ๒๖

ผู้แทนทางการทูตและเจ้าหน้าที่ฝ่ายกงสุล

ความตกลงนี้ปราศจากความใดๆ ที่มีผลกระทบกระเทือนต่อเอกสิทธิ์ทางการรักษาของผู้แทนการทูตหรือเจ้าหน้าที่ฝ่ายกงสุลตามหลักทั่วไปแห่งกฎหมายระหว่างประเทศหรือตามบทบัญญัติแห่ง ความตกลงพิเศษทั้งหลาย

ข้อ ๒๗

การเริ่มใช้บังคับ

๑. ความตกลงนี้จะได้รับการให้สัตยาบันและจะดำเนินการแลกเปลี่ยนสัตยาบันสารกันที่กรุงฮานอย โดยเร็วที่สุดเท่าที่จะทำได้

๒. ความตกลงนี้จะเริ่มใช้บังคับต่อเมื่อมีการแลกเปลี่ยนสัตยาบันสารและจะมีผลให้ใช้บังคับ

(ก) ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีหัก ณ ที่จ่าย สำหรับจำนวนเงินได้ที่ได้จ่ายหรือนำส่งในหรือหลังจากวัน แรกของเดือนมกราคมของปีถัดจากปีที่มีการแลกเปลี่ยนสัตยาบันสาร

(ข) ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีเงินได้อื่นๆ สำหรับปีภาษีหรือรอบระยะเวลาบัญชีที่เริ่มในหรือหลังจากวัน แรกของเดือนมกราคมของปีถัดจากปีซึ่งมีการแลกเปลี่ยนสัตยาบันสาร

ข้อ ๒๘
การเลิกใช้

ความตกลงนี้จะยังคงมีผลใช้บังคับตลอดไป แต่รัฐผู้ทำสัญญารัฐใดรัฐหนึ่งอาจแจ้งการบอกเลิกเป็นลายลักษณ์อักษรโดยช่องทางการทูตต่อรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งได้ในหรือก่อนวันที่ ๓๐ มิถุนายนในปีปฏิทินใดๆ ที่เริ่มต้นภายหลังจากสิ้นสุดระยะเวลาห้าปีนับจากวันที่ความตกลงนี้มีผลใช้ บังคับ

ในกรณีเช่นว่านั้น ความตกลงเป็นอันเลิกมีผลใช้บังคับ

(ก) ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีหัก ณ ที่จ่าย สำหรับจำนวนที่จ่ายหรือนำส่งในหรือหลังจากวันแรกของเดือนมกราคมถัดจากเดือนที่มีการแจ้งการบอกเลิก

(ข) ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีเก็บจากเงินได้อื่นๆ สำหรับปีภาษีหรือรอบระยะเวลาบัญชีที่เริ่มต้นในหรือหลังจากวันแรกของเดือนมกราคม ถัดจากเดือนที่มีการแจ้งการบอกเลิก

เพื่อเป็นพยานแก่การนี้ ผู้ลงนามข้างท้ายซึ่งได้รับมอบอำนาจโดยถูกต้องจากรัฐบาลที่เกี่ยวข้องได้ลงนามในความตกลงฉบับนี้

ทำคู่กันเป็นสองฉบับ ณ กรุงเทพมหานคร เมื่อวันที่ ๒๓ ธันวาคม ปีหนึ่งพันเก้าร้อยเก้าสิบสองแห่ง คริสต์ศักราช เป็นภาษาไทย เวียดนาม และอังกฤษ ต้นฉบับทุกฉบับใช้เป็นหลักฐานได้เท่าเทียมกัน เว้นแต่กรณีที่มีข้อสงสัยให้ถือตัวบทฉบับภาษาอังกฤษเป็นเกณฑ์

ในนามรัฐบาลแห่งราชอาณาจักรไทย ในนามรัฐบาลแห่งสาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม

ประสงค์ สุนศิริ

โฮ เต๋

(ฯพณฯ น.ต.ประสงค์ สุนศิริ)

(ฯพณฯ นายโฮ เต๋)

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศ

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง